

РЕШЕНИЕ

№ 37257

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 12.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **5796** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 203 и сл. от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 1, ал. 1 вр. чл. 4, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по Искова молба на Д. Т. Т. от [населено място], [улица][жилищен адрес] депозирана чрез пълномощник – адв. В. Г. Х., САК, с която са предявени обективно съединени искове срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) за обезщетение на причинени имуществени и неимуществени вреди, в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед № 23-4332-006428 от 28.11.2023 г., издадена от полицейски орган от отдел „Пътна полиция“ при СДВР за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) – „прекръпяване на регистрация на моторно превозно средство“ за срок от 6 месеца с влязло в сила на 07.03.2024 г. Решение № 805 от 07.03.2024 г., постановено по адм. дело 773/2023 г. по описа на Административен съд – Стара Загора, както следва :

1. обезщетение за имуществени вреди в размер от 8 600 (осем хиляди и шестстотин) лева, от които :

1.1. 700 (седемстотин) лева – разходи за ползван специализиран транспорт за автомобила от [населено място] до [населено място]

1.2. 340 (триста и четиридесет) лева – за ползване на охраняем паркинг за автомобила в периода 22.11.2023 г. – 07.03.2024 г.

1.3. 7 560 (седем хиляди петстотин и шестдесет) лева за наем на автомобил за периода 20.11.2023 г. – 25.03.2024 г.

2. обезщетение за неимуществени вреди за периода 18.11.2023 г. до 07.03.2024 г. в размер на 1 000

(хиляда) лева, изразяващи се в :

2.1. негативни психически изживявания – стрес и притеснения поради:

2.1.1. невъзможност да ползва личния си автомобил

2.1.2. невъзможност да полага ежедневни грижи за възрастната си майка, живееща в населено място извън [населено място]

2.1.3. неизвестността до кога няма да може да ползва автомобила си и дали ще бъде съхранен на паркинга, на който е оставен, както и по какъв начин ще завърши съдебния процес пред Административен съд Стара Загора

2.2. здравословни проблеми – нервни кризи, високо кръвно налягане, безсъние.

В Исковата молба се сочи, че със Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006428 от 28.11.2023 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор И. В. Й. от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), като собственик на лек автомобил с регистрационен [рег.номер на МПС] , на ищцата Д. Т. Т. е наложена ПАМ „прекратяване на регистрация на пътно превозно средство“ за срок от 6 месеца, заради констатирано с Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА, № 972396 от 18.11.2023 г. извършено на 18.11.2023 г. в 16,18 ч. в [населено място] от Р. Д. административно нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП – управление на МПС с издадено чуждестранно национално свидетелство за правоуправление, без да е подменено повече от три месеца след пребиваването му на територията на България.

С Решение № 805 от 07.03.2024 г. постановено по адм. дело 773/2023 г. по описа на Административен съд – [населено място], влязло в сила на 07.03.2024 г., по жалба на ищцата Д. Т. Т. заповедта за наложената, на основание чл. 171, ал. 2а, б. „а“ от ЗДвП, ПАМ № 23-4332-006428 от 28.11.2023 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор И. В. Й. от отдел „Пътна полиция“ при СДВР е отменена като незаконосъобразна.

В Исковата молба се твърди, че в изпълнение на отменената като незаконосъобразна Заповед, на 18.11.2023 г. са свалени двете регистрационни табели на автомобила, което е наложило да бъде транспортиран със специализиран транспорт от [населено място] до [населено място]. Като доказателства за тези факти са представени заверени копия на

- талон за регистрация на лек автомобил „М. CLA 250 4 М.“, № на рама W1K1183471N213382 и шаси 26092030318467, бензин, дата на регистрация – 15.04.2021 г., собственик – Д. Т. Т. от [населено място], [улица][жилищен адрес] (л. 20),

- фактура № [ЕГН] от 24.11.2023 г., издадена от „Ушев Транс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от С. Г., с данъчна основа 583,33 лв. и начислен ДДС - 116,67 лв., на обща стойност 700,00 лева, с основание - извършен транспорт на автомобил „М. CLA 250“, W1K1183471N213382 – С. – С. 3., дата на данъчно събитие – 24.11.2023 г., място на сделката Х. (л. 22),

- фискален бон, издаден от „Ушев Транс“ ЕООД на 24.11.2023 г. за сумата от 700,00 лева (л. 22),

- товарителница серия В, № 0696656 от 23.11.2023 г. (л. 23), в която като изпращач е посочено името на ищцата Д. Т. Т., превозвач - „Ушев Транс“ ЕООД – Х., място на натоварване – [населено място], място на разтоварване – [населено място], дата – 23.11.2023 г., пробег – 480 км., А., W1K1183471N213382, отбелязано е, че транспортът се извършва с автомобил „И.“, рег. [рег.номер на МПС] .

Ищцата твърди, че след транспортиране на автомобила до [населено място] е следвало да го остави на охраняем паркинг за периода от 22.11.2023 г. до 07.03.2024 г., за което е платила сумата от 340,00 лева на „Автогарант“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Т. Д.. Приложено е копие на фактура с отразена дата на данъчно събитие – 21.03.2024 г., с данъчна основа 283,33333 (посочена и като единична цена, и като обща стойност) и начислен ДДС 56,67 лева, а общата сума за

плащане е 340,00 лева (л. 9).

В Исковата молба се твърди, че поради обективна невъзможност да ползва личния си автомобил, за да се придвижва до работното си място, ищцата е наела лек автомобил „М. А 200 D“, за което е заплащала ежедневно наемна цена от 60 лева с включен ДДС, а общо платената сума за периода на ползване – 20.11.2023 г. – 25.03.2024 г. е в размер на 7 560,00 лева. Представени са заверени копия на Договор за наем на МПС от 20.11.2023 г. (л. 15 – л. 18), Анекс № 1 към договора от 25.03.2024 г. (л. 19), платежно нареждане от 04.04.2024 г. (л. 21).

Претенцията за обезщетение на неимуществените вреди е обоснована с твърдения за сериозни затруднения в ежедневните грижи за възрастната майка на ищцата, живееща в малко населено място извън [населено място]. Посочено е, че дори и с наетия автомобил заради влошените зимни метеорологични условия, опитите да се достигне до населеното място не винаги са били успешни. Наложило се е ищцата да моли близки и познати за помощ, което ѝ е създавало допълнителни притеснения. Като резултат от негативните психически преживявания (стрес, притеснения, неизвестност по отношение на периода, за който ще е лишена от възможността да ползва автомобила си, а и досежно резултата от съдебното производство пред Административен съд – Стара Загора) се твърди да се е влошило здравословното ѝ състояние – започнала да вдига кръвно, преживяла нервни кризи, страдала от безсъние, развила посттравматично стресово разстройство.

Обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди се претендират заедно със законните лихви от предявяване на исковата молба – 10.06.2024 г. до окончателното им изплащане, както и направените разноски по делото.

С молба – уточнение от 23.06.2024 г. (л. 29 – л. 30), в изпълнение на указанията на съда (определение от 17.06.2024 г.) са конкретизирани претенциите за вреди и законни лихви.

По реда на чл. 214, ал. 1, изречение трето от ГПК вр. чл. 144 от АПК в проведеното на 12.11.2024 г. съдебно заседание съдът е допуснал увеличение на размера на иска за имуществени вреди със сумата от 582,75 лева – внесена първа вноска по застрахователна премия по Договор за застраховка „Автокаско“ и „Злополука на места в МПС“, сключен на 03.11.2023 г. Изменението е обосновано от процесуалния представител на ищцата с информацията от събраните гласни доказателства, според които в резултат на незаконосъобразно приложената ПАМ и дерегистрацията на автомобила, ищцата е загубила правата по договора за застраховка и след отмяна на незаконосъобразно издадената заповед се е наложило да сключи нов договор, включително и за задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. С увеличението се претендира възстановяване на платените, но неползвани по предназначение застрахователни премии за периода на дерегистрация на автомобила. След допуснатото увеличение исковата претенция за имуществени вреди е с общ размер на 9 182,75 лева (л. 66-гръб- л. 67).

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт С. М. в представения Писмен отговор на Исковата молба (л. 37 – л. 42) оспорва исковите претенции и счита, че следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани по размер. Сочил липса на доказателства, установяващи изискуемата причинна връзка между наложената ПАМ и твърденията в исковата молба за вредни последици с имуществен и неимуществен характер. Алтернативно е направено искане за присъждане на обезщетения в значително по – нисък от претендирания размер, съобразен със събраните по делото доказателства. В този аспект, е изразено становище, че искът за обезщетение на имуществени вреди включва разходи, които не са пряка и непосредствена последица от отменената заповед за налагане на принудителна административна мярка, доколкото не са били необходими. По отношение на претендираното обезщетение за неимуществени вреди е поставен

акцент на липсата на достатъчно доказателства за влошаване на здравословното състояние на ищцата, а и на родителя ѝ, включително за необходимостта от полагане на ежедневни грижи и подпомагане през исковия период. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното заседание процесуалният представител на ищеца – адв. Д. С. поддържа заявените с исковата молба претенции и допуснатото увеличение на размера на обезщетението за имуществени вреди. Счита, че са доказани по основание и размер. Претендира разносски съобразно представения Списък по чл. 80 от ГПК (л. 61) и приложените доказателства (л. 62).

Процесуалният представител на ответника – главен юрисконсулт Б. С. оспорва исковите претенции по основание и размер. Поддържа изцяло становището относно допустимостта, основателността и доказаността на исковите, изразено в писмения отговор на исковата молба. Счита, че събраните в съдебното производство писмени и гласни доказателства не са достатъчни, за да установят елементите от фактическия състав на обективната отговорност по чл. 1, ал. 1 вр. чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ вр. чл. 204, ал. 1 от АПК, а именно - настъпили преки и непосредствени имуществени и неимуществени вреди за ищцата, както и наличие на пряка причинна връзка между твърдените вреди и отменената като незаконосъобразна заповед за налагане на принудителна административна мярка. Претендира юристконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищцата. Алтернативно заявява искане за значително намаляване на размера на предявените искове.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че исковите претенции са доказани по основание, но завишени по размер. Счита, че следва да бъдат уважени като се присъди обезщетение за действително претърпените вреди, в съответствие и със съдебната практика по сходни казуси.

Административен съд – София - град, Първо отделение, 26 състав, въз основа на събраните по делото доказателства, като взе предвид становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

С влязло в сила на 07.03.2024 г. Решение № 805 от 07.03.2024 г., постановено по административно дело 773/2023 г. по описа на Административен съд – Стара Загора (л. 11 - л. 14), по жалба на ищцата Д. Т. Т. е отменена като незаконосъобразна Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-006428 от 28.11.2023 г. издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, ал. 2а, б. „а“ от ЗДвП, е била прекратена за срок от 6 месеца регистрацията на собственото ѝ МПС - лек автомобил „М. ЦЛА250 4 М.“, рег. [рег.номер на МПС].

Страните не спорят, че регистрационните табели на автомобила са свалени непосредствено след извършване на проверката на водача и констатиране на административното нарушение по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП – на 18.11.2023 г. със съставянето на Акта за установяването му, така както е предвидено в чл. 172, ал. 4 от ЗДвП, въпреки че отменената заповед за налагане на ПАМ е издадена 10 дни по-късно.

Не се спори и относно собствеността на автомобила, управляван от свид. Д. към момента на констатиране на административното нарушение – лек автомобил „М. ЦЛА250 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС], № на шаси W1K1183471N213382 с дата на първа регистрация 15.04.2021 г. е собственост е на ищцата Д. Т. Т. от [населено място] [улица][жилищен адрес] видно от представеното заверено копие на Свидетелство за регистрация I част (л. 20).

В показанията на свид. Р. Д. (син на ищцата) се сочи, че след сваляне на регистрационните табели от служителите на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е транспортирал автомобила до платен паркинг в [населено място], ползвайки услугите на „Пътна помощ“. Твърди се, че няколко дни по-

късно ищцата е организираща транспорта на автомобила от [населено място] до [населено място] с „Пътна помощ“ – „...извиках „Пътна помощ“ от С. и закарах автомобила на платен паркинг, на първо време тук в С.. Този автомобил престоя там няколко дни 2 – 3 дни. После майка ми организира транспорт до [населено място], защото тъй като автомобила няма регистрационни номера и не може да се движи. ...Транспортът до С. З. се осъществи пак с „Пътна помощ“ и след това автомобилът беше оставен на платен паркинг.“ (показания на свид. Д. - л. 64-гръб).

По делото са представени писмени доказателства, неоспорени от ответната страна, за направени разходи за транспорт– копие на Фактура № [ЕГН] от 24.11.2023 г. с доставчик „Ушев – Транс“ ЕООД – [населено място], [улица]с отразена услуга – транспорт на автомобил „М. ЦЛА 250“ W1K1183471N213382 С. - С. З. с обща сума за плащане с включен ДДС – 700,00 лева. Към фактурата е приложено копие на фискален бон от 24.11.2023 г. издаден от «Ушев – Транс» ЕООД за сумата от 700,00 лева (л. 22). Представена е и Товарителница бланков № 0696656 от 23.11.2025 г. (л. 23), в която е отразено, че транспортът е извършен на 23.11.2025 г. с товарен автомобил «И.» рег. [рег.номер на МПС] , въпреки че в товарителницата е записана марка на автомобила «А.» без други индивидуализиращи данни като регистрационен номер, модел, цвят, година на регистрация и др. В представения по делото Споразумителен протокол от 25.11.2023 г. (л. 57) са възпроизведени условията по изпълнение на транспортната услуга, включително заплащането на договорената цена като е посочено, че в графа «товар» на приложената товарителница за обществен превоз неправилно е отразена марката на превозения автомобил – «А.» вместо автомобил «М. ЦЛА 250».

В показанията си свид. Д. твърди, че в [населено място] процесният автомобил е оставен на платен паркинг. Като доказателство за този факт, а и за разходите, които се претендират да бъдат възстановени като част от обезщетението за имуществени вреди, е представено заверено копие на фактура (л. 9), което не съдържа задължителните реквизити № и дата на издаване, доставчик на услугата, а и основание. Не са представени доказателства за извършено плащане, въпреки че във фактурата е отразено, че плащането ще се извърши с платежно нареждане. Не са представени други доказателства, установяващи деня (датата) на оставяне на автомобила на паркинг в [населено място], а и деня (датата) на получаване на автомобила. Не са представени доказателства и относно начина, по който е формирана цената, посочена във фактурата – 583,33 лева, с оглед на периода, заявен в исковата молба - 22.11.2023 г. – 07.03.2024 г. - 3 месеца и 14 дни или 107 дни.

По делото е представено заверено копие на Договор за наем на МПС от 20.11.2023 г. със страни „АУТО ЛЕНД 21“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. К. Д., като наемодател и ищцата Д. Т. Т. - като наемател (л. 15 – л. 18). Предмет на договора е предоставяне за временно ползване на МПС – лек автомобил „М. А 200 Д“, бял на цвят, 5 местен, дизел, година на производство 2020 г., с автоматична скоростна кутия и № на рама WDD1770121J082981, без посочен регистрационен номер и данни за регистрация в Република България. Съгласно чл. 2 от приложения по делото договор автомобилът се предава на наемателя с Приемо – предавателен протокол в изрядно техническо състояние. Срокът, за който е сключен договора е 6 месеца от датата на подписване (чл. 5 – л. 15). В Раздел VIII от Договора със заглавие - Ц. и начин на плащане. Връщане на наетото МПС (чл. 26 – чл. 27 – л. 17) е предвидено, че наемната цена е 50 лева на ден без ДДС и се дължи в срок от 7 работни дни от получаване на данъчна фактура, издадена от наемодателя, а плащането на наемната цена е по конкретно посочена банкова сметка. Изрично в чл. 27 е отразено, че „МПС-то ще бъде върнато при прекратяване на договора с Приемо – предавателен протокол. Последният трябва да отразява техническото състояние на МПС-то, амортизациите, извършените ремонтни и технически прегледи, направените подобрения, ако има такива и др. подобни". Сходна клауза е предвидена и в Раздел X. Други

условия, в който съгласно чл. 32 „Приемането и предаването на моторното превозно средство се извършва с протокол, подписан от двете страни.“.

Представен е Анекс № 1 от 25.03.2024 г. (л. 19), с който е постигнато съгласие за прекратяване на Договора от 20.11.2023 г. считано от 25.03.2019 г. Съгласно чл. 2 от Анекса предаването на МПС заедно ключовете и документите на автомобила следва да се извърши в деня на подписване на допълнителното споразумение. Предвидено е, че всички разходи до 25.03.2024 г. са за сметка на наемателя.

Представено е копие на фактура № [ЕГН] от 28.03.2024 г. (л. 10), в която е отразено количество 126, единична цена 50,00 лева, основание – наем автомобил М. А клас за периода 22.11.2023 г. – 25.03.2024 г. съгласно Договор. Начислен е ДДС в размер на 1 260 лева. Посочен е начин на плащане – платежно нареждане. В приложеното на л. 21 копие на платежно нареждане е положен бланков печат с дата 04.04.2024 г. Не са представени протоколи за приемане и предаване на наетия автомобил, така както е предвидено в Договора. Не са представени и документи за извършени разходи за ползване на автомобила за периода на договора – за гориво и други консумативи.

От показанията на разпитаните свидетели – синът на ищцата Р. Д. и приятелката му Ж. М. се установява, че Д. Т. работи като маникюристка в [населено място] и до налагане на ПАМ почти ежедневно е посещавала майка си, живееща в [населено място], за да полага необходимите грижи за нея. Свидетелите сочат като причина за наемане на автомобила необходимостта ищцата да съвместява обичайните си трудови задължения със задълженията за обгрижване на възрастния си родител, включително и да се придвижва до работното си място. В показанията на свид. Д. не се отрича факта, че до [населено място] има обществен транспорт, но се спомена, че „...е трудно да се пътува до там ежедневно и да се работи с клиенти“, „Ако не си беше наела автомобил нямаше как да продължи да се грижи за баба ми, защото транспорта е градски, а не междуградски и отнема време, и трябваше или да търпи материални загуби с нейната професия като губи клиенти или да наеме друг автомобил“. (л. 65).

Свид. Д. заяви и, че след deregистрацията на автомобила се е наложило да сключи нови застраховки „Гражданска отговорност“ и „Автокаско“. Като доказателство по делото са представени заверени копия на Декларация за сключване на застраховка „Автокаско“ и „Злополука на места в МПС“, в която е отразена общата стойност на премията по „Автокаско“, дължимият данък, размерът и срока за внасяне на четирите вноски при разсрочено плащане (л. 58 - л. 59). Приложен е добавък към застрахователната полица от 03.11.2023 г. Представено е копие на заверена сметка на застрахователя – на 03.11.2023 г. със сумата от 582,75 лв. – първа вноска по сключения договор за застраховка. Не е представен сключен нов договор за застраховка както се твърди в показанията на свид. Д.. Не са представени и доказателства за извършени последващи плащания на останалите 3 вноски, дължими според представената застрахователна полица – на 02.02.2024 г., 02.05.2024 г. и 02.08.2024 г.

За претендираните неимуществени вреди в показанията на свидетелите Р. Д. и Ж. М. се сочи, че наложената ПАМ се е отразила отрицателно на психиката ѝ, била силно притеснена, защото е трябвало да обяснява на познатите и клиентите си, че прилаганата ПАМ не е заради употреба на алкохол или наркотици от сина ѝ. Загубила съня си и започнала да приема билкови медикаменти, за да се успокоява. От свидетелите не се твърди ищцата да е ползвала специализирана медицинска помощ. Не бяха ангажирани други доказателства и относно твърдяното влошаване на здравословното състояние на ищцата.

Така установените релевантни за делото факти дават основание за следните правни изводи:

Предявените в настоящото производство обективно съединени искове за обезщетение на

имуществени и неимуществени вреди са с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203, ал. 1 и чл. 204, ал. 1 от АПК и са процесуално допустими. Вредите, чието обезщетяване се претендира се твърди да са резултат на отменения административен акт – Заповед от 28.11.2023 г. издадена от полицейски орган от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство“, собственост на ищцата за срок от 6 месеца.

Исковете са предявени от активно легитимирана страна – адресат на отменения административен акт, срещу надлежен ответник – Столична дирекция на вътрешните работи, в чиято структура е служител административният орган, издал отменената заповед.

Конституционно регламентираният принцип в чл. 7 от Конституцията на Република България, че държавата отговаря за вредите, причинени от незаконни актове, действия и/или бездействия на нейни органи и длъжностни лица е детайлно уреден в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, а и в Глава единадесета на АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, осъществени при или по повод изпълнението на административна дейност. Отговорността на ответната администрация може да бъде ангажирана при кумулативно наличие на следните предпоставки : 1) незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или на длъжностно лице, 2) причинени вреди от имуществен и/или неимуществен характер, настъпили непосредствено след неправомерния резултат, 3) пряка причинна връзка между настъпилите вреди и незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на предявените искове е на ищеца, като съдът следва да приеме за ненастъпили тези от тях, които са останали недоказани. Липсата на който и да е елемент от фактическия състав предполага неоснователност на исковата претенция по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Не е спорно наличието на първата от визираните предпоставки - отменен по съдебен ред, с влязло в сила на 07.03.2024 г. Решение № 805 по адм. дело 773/2023 г. административен акт, издаден от полицейски орган – полицейски инспектор, служител на Столична дирекция на вътрешните работи – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006426 от 28.11.2023 г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е прекратена регистрацията на пътното превозно средство, собственост на ищцата за срок от 6 месеца – отнето е свидетелството за регистрация на МПС и 2 бр. регистрационни табели, считано от 18.11.2023 г.

Спорни за настоящия казус са - настъпили ли са твърдените в исковата молба имуществени и неимуществени вреди за ищцата и доколко същите са резултат – пряка и непосредствена последица от отменения незаконосъобразен административен акт.

Вредата е отрицателна последица, която засяга неблагоприятно имуществени права и/или нормативно защитени нематериални блага и интереси на увреденото лице. Според възприетите критерии в съдебната практика непосредствени са вредите, които следват противоправния резултат по време и място, а преки – тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на причинителя и настъпването им.

Вредите в производството по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не се презюмират, а подлежат на пълно и главно доказване от ищеца. В приложения в настоящото производство съдебен акт по адм. дело 773/2023 г. по описа на Административен съд – Стара Загора, с който е отменена като незаконосъобразна Заповедта за налагане на ПАМ, е отразено, че е издадена по повод на извършена на 18.11.2021 г. проверка на водача на превозното средство чиято регистрация е прекратена, на основание чл. 171, ал. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Затова и твърденията в исковата молба,

че за периода, за който е била наложена ПАМ ищцата е била лишена от възможност да се придвижва с личното си превозно средство до работното си място, а и до мястото, на което се твърди да живее майка ѝ – [населено място] следва да се възприемат като непосредствено настъпили последици от отменения административен акт.

От друга страна, ищецът не представи убедителни доказателства, въз основа на които могат да се правят позитивни изводи за наличие на пряка причинна връзка между посочените ограничения в ползването на личното МПС в следствие на наложената принудителна административна мярка и направените разходи, формиращи претенцията за имуществени вреди.

Представените доказателства за разходи за транспорт на автомобила от [населено място] – населеното място, в района на което е установено административното нарушение на ЗДвП, предпоставило прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а б. „а“ от ЗДвП, до [населено място] – населеното място, в което е адресно регистрирана ищцата сочат, че превозното средство е транспортирано на 23.11.2023 г. – 5 дни след отнемане на табелите с регистрационните номера със съставения Акт за установяване на административно нарушение серия ГА, № 972396 от 18.11.2023 г. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 7 от ЗДвП при отнемане на табелите с регистрационен номер в случаите на чл. 171, т. 2а и 2б, както и при отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство в случаите на чл. 171, т. 1, б. «б» и «е», моторното превозно средство може да бъде транспортирано от правоспособен водач до мястото на съхранение или до най-близкото населено място в срок до 12 часа от установяване на нарушението. В съдебния акт, с който е отменена заповедта за налагане на ПАМ е отразено, че административното нарушение е констатирано в 16,18 ч. на 18.11.2023 г. Разстоянието между [населено място] и [населено място] е 230 км. и изминаването му дори и без да се ползва Автомагистрала «Т.» предполага значително по – кратък период от време от нормативно предвидения в цитираната разпоредба на чл. 172, ал. 7 от ЗДвП. В исковата молба не се сочат причини, поради които автомобилът не е бил транспортиран в рамките на предвидените 12 часа до населеното място на обичайното си домуване. Не се твърди обаче това да е било препятствано от административни действия по повод приложената ПАМ. В този смисъл, според настоящия съдебен състав липсват доказателства за пряка причинна връзка между наложената ПАМ и направените 5 дни по-късно разходи за транспорт на автомобила от [населено място] до [населено място].

Представеното с исковата молба копие на фактура за направени разходи за ползван охраняем паркинг в периода, през който е прилагана ПАМ и автомобилът е бил без регистрационни табели не съдържа необходимите конкретни данни, за да се удостоверят тези факти. Както бе посочено като дата на данъчното събитие във фактурата е отразена 21.03.2024 г., а към този момент ПАМ вече е била отменена с влязлото в сила на 07.03.2024 г. Решение по адм. дело 773/2023 г. по описа на Административен съд – Стара Загора. Не са представени доказателства за причината, поради която в документа е отразена дата следваща с 14 дни, крайната на заявения в исковата молба период 22.11.2023 г. – 07.03.2024 г., през който се твърди автомобилът да е бил на охраняем паркинг. Не са представени и доказателства, че мястото, което се твърди да е избрано за домуване на автомобила в периода на прилагане на ПАМ е било охраняемо, за да може поне да се предполага наличието на причинна връзка между основанието за направените разходи и отменения административен акт. Не са представени доказателства и за извършено плащане на посочената във фактурата сума, доколкото е отразен начин – «платежно нареждане». Изложеното дава основание на съда да приеме за недоказана претенцията за обезщетение на имуществени вреди, произтичащи от разходи за ползване на охраняем паркинг.

По отношение на допълнително заявената претенция за имуществени вреди, произтичаща от

неползвани права по сключения договор за застраховка за времето на прилагане на ПАМ съдът отчита, че от представената застрахователна полица и приложения документ за заверена сметка на застрахователя «Б.» се установява, че на 03.11.2023 г. е била платена първата вноска от общо четири покриващи застрахователната полица. Ищецът не е ангажирал доказателства за сключена нова застраховка след отмяната на ПАМ с влязлото в сила на 07.03.2024 г. съдебно решение. Не са представени и доказателства за извършено второ плащане по застрахователната полица, дължимо според представения план на 02.02.2024 г. Същевременно в приложения Добавък № 1 е посочено, че застрахователното покритие на застрахованото МПС се разширява с покрит риск по клауза «пълно каско на територията на страните от ЕС и ЕИП», който включва рисковете несвързани с ползването на превозното средство по предназначение като – природни бедствия – буря, ураган, градушка, проливен дъжд, падане върху ППС на снежна маса и ледни късове, падане върху ППС на твърди тела и предмети, наводнение, падащи дървета и клони вследствие на природни бедствия; злоумишлени действия на трети лица – счупване, пробиване, изкъртване, надраскване, заливане с бои и други химикали, кражба или грабеж на цялото превозно средство, умишлен палеж или взривяване. В този смисъл, исковата претенция е неоснователна доколкото посочените покрити рискове от застрахователя са приложими дори и в период, за който автомобилът не се ползва по предназначение. В., покритите рискове от застраховката, сключена на 03.11.2023 г. са косвено доказателство за липса на причинна връзка между твърдените вреди за заплащане на разходи за охраняем паркинг за периода на прилагане на ПАМ.

Що се касае до направените разходи за наем на автомобил, съдът е на становище, че ищецът не се справи успешно с доказателствената тежест да установи причинната връзка между необходимостта от ползването му за изпълнение на обичайните служебни задължения от ищцата и полагането на грижи за възрастния ѝ родител. За тези факти информация се съдържа единствено в показанията на разпитаните свидетели. От тях се установява, че ищцата е маникюристка, което не изисква за упражняването на този вид дейност да се ползва МПС. Не са ангажирани доказателства за отдалечеността на работното място от местоживеенето ѝ, а и за евентуалното наличие на обективни пречки подобно разстояние да бъде преодолявано с други средства – градски транспорт или пеш. В същия контекст съдът възприема и твърденията относно затрудненията, които би създадо ползването на градски транспорт при придвижване до населеното място – [населено място], в което се твърди да е живяла към процесния период майката на ищцата. Разстоянието му от [населено място] е около 20 км. и според публично достъпната информация за разписанието на междуградските автобуси ежедневно има 2 сутрешни, един на обед и един следобеден курс и в двете посоки.

От ищцата не са ангажирани писмени доказателства, установяващи влошаване на здравословното ѝ състояние в периода на прилагане на ПАМ. Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели – син и близка негова приятелка относно преживените негативни емоции в резултат на прилаганата ПАМ, довели и до нарушаване на съня на ищцата, тревожност, безпокойство, включително и засягане на доброто ѝ име в обществото, доколкото е следвало да обяснява, че мярката е наложена не заради употреба на алкохол или наркотици от сина ѝ. Отмяната на незаконосъобразно наложената ПАМ, свързана с констатирано административно нарушение, извършено от сина на ищцата, е адекватна причина, способна да провокира твърдените отрицателни емоционални преживявания – страдания, унижение, засягане на доброто име в обществото, чувство на безпомощност. Затова и неблагоприятната промяна в емоционалното състояние на ищцата може да се възприеме като пряка и непосредствена последица от отменения като незаконосъобразен административен акт. В този смисъл, съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по отношение на

причинените вреди с неимуществен характер. Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ предвижда, че на обезщетение подлежат всички реално настъпили имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Обезщетението, което се претендира има за цел да компенсира със съответния паричен еквивалент понеслия неблагоприятните последици, възникнали по време на прилагането на отменения незаконосъобразен административен акт. При определяне на размера, приложима е разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съгласно § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Според константната съдебна практика „справедливостта“ не е абстрактно понятие и може да бъде изведена въз основа на конкретно установени обективни факти – вид, характер, степен на увреждането; обстоятелства, при които са настъпили вредите.

Отчитайки посочените обстоятелства, а и основният принцип, че обезщетението не може да бъде източник на обогатяване на пострадалия, както и съдебната практика по сходни казуси, доколкото удовлетворяването на изискването за справедливост следва да е съобразено с други аналогични случаи, съдът счита, че негативните емоционални преживявания на ищцата не се отличават с висок интензитет и продължителност. Затова, според критериите за справедливост същият следва да бъде обезщетен със сумата от 800 лева. За разликата до пълния предявен размер от 1 000 лева – искът като недоказан следва да бъде отхвърлен.

Доказана по основание е акцесорната претенция за лихви по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. В задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3/2005 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГТК е посочено, че началният момент на забавата, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за обезщетение от незаконни актове на администрацията, е влизането в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В настоящия казус присъденото обезщетение в размер на 800,00 лева ще следва да се изплати със законната лихва, считано от 10.06.2024 г. до окончателното му изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в тежест на ответника следва да бъде възложено и заплащането на направените разноски от ищеца за държавна такса в размер на 10,00 лева, както и за адвокатско възнаграждение на пълномощника, определено съразмерно на уважения размер на исковите претенции. В представения Договор за правна защита и съдействие от 15.05.2024 г. (л. 62) е отразено, че е договорено и платено при подписване на договора възнаграждение за процесуално представителство в размер на 1 500,00 лева. Минималният размер на възнаграждението, определен съгласно разпоредбите на чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа, съобразно размера на предявените обективно съединени иски е 1 316,45 лева. В този смисъл, съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, отчитайки процесуалната активност на пълномощника на ищеца при провеждане на процесуални действия, фактическата и правна сложност на настоящия казус, и задължителното редуциране, съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ съобразно уважената част на исковите до 10 % от платеното възнаграждение, а именно - 150,00 лева.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ ищецът следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение за процесуалното му представителство, определено при условията на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 24, предл. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в близък до минималния размер, а именно 170,00 лева, което също подлежи на редуциране съобразно размера на отхвърлените искиви претенции до 153,00 лева.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи **да заплати** на Д. Т. Т. от [населено място], [улица][жилищен адрес] на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от **800 (осемстотин) лева** – обезщетение за неимуществени вреди за периода 18.11.2023 г. – 07.03.2024 г., ведно със законните лихви, считано от 10.06.2024 г. до окончателното изплащане на обезщетението, поради отмяната като незаконосъобразна, с влязло в сила на 07.03.2024 г. Решение № 805 по адм. дело 773/2023 г. по описа на Административен съд – Стара Загора, Заповед № 23-4332-006428 от 28.11.2023 г., издадена от полицейски орган от отдел „Пътна полиция“ при СДВР за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на собственото ѝ моторно превозно средство за срок от 6 месеца, **като ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за неимуществени вреди за разликата над 800,00 лева до претендирания размер от 1000, 00 като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Д. Т. Т. от [населено място], [улица][жилищен адрес] на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ срещу Столична дирекция на вътрешните работи за сумата от **9 182.75 (девет хиляди сто осемдесет и два лева и седемдесет и пет стотинки) лева** – обезщетение за имуществени вреди, от които 700,00 (*седемстотин*) лева – разходи за ползван специализиран транспорт от [населено място] до [населено място], 340 (*триста и четиридесет*) лева – за ползване на охраняем паркинг за автомобила в периода 22.11.2023 г. – 07.03.2024 г., 7 560 (*седем хиляди петстотин и шестдесет*) лева за наем на автомобил за периода 20.11.2023 г. – 25.03.2024 г. и 582,75 (*петстотин осемдесет и два лева и седемдесет и пет стотинки*) лева – загубени права по внесена първа вноска по договор за застраховка „Автокаско“ и „Злополука на места в МПС“ с Б., сключен на 03.11.2023 г., ведно със законните лихви, считано от 10.06.2024 г. до окончателното изплащане на обезщетението **като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи **да заплати** на Д. Т. Т. от [населено място], [улица][жилищен адрес] на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сумата от 160,00 (*сто и шестдесет*) лева – направени разноски, от които 10,00 (*десет*) лева за държавна такса и 150,00 (*сто и петдесет*) лева – за адвокатско възнаграждение, определено съобразно уважената част на исковите претенции.

ОСЪЖДА Д. Т. Т. от [населено място], [улица][жилищен адрес] **да заплати** на Столична дирекция на вътрешните работи, основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, сумата от 153 (сто петдесет и три) лева юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по адм. д. 5796/2024 г. по описа на Административен съд – София - град.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: